

eiland Carlson ten noordwesten van Kwajalein was bij uitstek geschikt om er de houwitsers op te stationeren. Carter, Cecil en Carlson alsook het bij Carlson gelegen eiland Carlos moesten dus veroverd worden voordat de landing op het eiland Kwajalein zou plaatsvinden. Landing waar? Bij gunstige weersomstandigheden en bij hoog water was de uiterste westpunt het geschiktst, o.m. omdat het rif waar men bij hoog tij overheen zou moeten varen (maar mogelijkterwijs hadden de Japanners daar obstakels aangebracht) pas ca. 100 meter uit de kust begon – nadelig zou zijn dat op dit kustgedeelte dat niet meer dan ca. 400 meter breed was, slechts twee bataljons tegelijk zouden kunnen landen; hadden die bataljons evenwel een bruggehoofd gevormd, dan konden andere bataljons van dat bruggehoofd uit de Japanners naar het andere einde van het eiland terug gaan drijven.

De verovering van Roi-Namoer werd aan de nieuw-gevormde *4th Marine Division* toevertrouwd, die van Kwajalein (en van Carter, Cecil, Carlson en Carlos) aan de *7th Infantry Division* – een leger-divisie met een totale sterkte van twee-en-twintigduizend man, waarvan verscheidene delen al in de strijd gehard waren: zij hadden in mei '43 Attoe in de Aleoeten op de Japanners heroverd. Deze divisie was uit de Aleoeten naar de Hawaii-eilanden overgebracht en had daar een grondige training ontvangen in de oorlogvoering in de tropen en in het gebruik van landingsvaartuigen. Op een van de eilanden in de Hawaii-groep waren Japanse bunkers nagemaakt – er werd de infanteristen geleerd hoe zij die met steun van tanks het beste konden aanvallen. Aan elke landingsgroep werd nog op Hawaii een z.g. *shore-party* toegevoegd die de beschikking kreeg over vijf tractoren, een kraan, een verlichtingseenheid, een zware trekkabel met een motor, negen vrachtauto's, 300 meter strandnet en een luidspreker-systeem. Van belang was nog dat voor de landingen op het Kwajalein-atol nieuwe hulpmiddelen beschikbaar waren: verbeterde amfibische tanks, nieuwe kanonneerboten die doelen op 1 000 meter afstand met 72 raketten konden raken, en nieuwe amfibische vaartuigen, de *Dukws*, waarvan een aantal gepantserd was. Nòg een nieuw element werd geïntroduceerd: een marinevaartuig dat tijdens de strijd als hoofdkwartier van de bevelvoerende admiraal en de bevelvoerende generaal zou dienen.¹ Tijdens de landing op de Gilbert-eilanden was dat hoofdkwartier

¹ Zulk een apart hoofdkwartier was door de Amerikanen voor het eerst gebruikt bij de landing, begin september '43, in de Golf van Salerno bezuiden Napels, door de Britten al tien maanden eerder: bij de landingen in Noord-Afrika, begin november '42.